

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

420
Ο Κρασοκανάτας πήρε τότε ιδιαίτερο τον κύρ. 'Αντώνη και τον ρώτησε:

— Ποιος είναι αυτός ο κύριος; Κι' ύστερα παραπονιέσαι πως δε πατάει άνθρωπος εδώ μέσα! Διαβάσει! Δεν του ζητήσατε τι στοιχειώτικο, απάντησε ο κύρ. 'Αντώνης. Είπε εγγράφως 'Αλσατός.

— Εύκολα λέει κανείς πως εί-
νε 'Αλσατός κι' έπειτα γνωρίζε-
ται πως είναι κατάσκοπος. "Ε, τι
λέει;

Ο Ζανζότ μιλούσε σιγά γι'αυ-
τή την πράξη της προσοχής του
αγγέλου.

Μά ο πελάτης του κύρ. 'Αντώ-
νι είχε πέσει με πολλή όρεξη στο
φαγητό που του είχε περάσει ο
ταβερνιάρης και δεν άκουγε.

— Κοιμήσε είνε εκείνος που δεν
θέλει να ακούσει, είπε ο Ζανζότ
και πήγε και κάθισε σ' ένα γει-
τονικό τραπέζι όπου ο κύρ. 'Αντώ-
νις του έφερε τσιγάρο και ψωμί.

Από καιρό σε καιρό ο Ζαν-
ζότ και ο άγνωστος στήριζαν τα
μάτια τους και τα βλέμματά τους
συναντιούνταν.

Ο 'Αλσατός είχε μαλλιά ξαν-
θα, γένι κοκκινωμένο, μάγουλα
τριανταφυλλένια. Φαινόταν άνδρας
πολύ γεμάτος ύψους. Φορούσε ρεν-
τακό, καθαρό πουκάμισο και
φαινόταν πως δεν τον ενδιέφερε
η παρουσία του Κρασοκανάτα.

Ο Ζανζότ είχε καθίσει σ' ένα
τραπέζι όπου πάλι να είναι κοντά
στην πόρτα και στο παράθυρο για
να παρακολουθού και το σπίτι
του Μπαφόρ.

Ξαφνικά ο 'Αλσατός γύρισε
και ρώτησε τον Ζανζότ:

— Μονάχα ψωμί και τυρί
τράς;

— Όλος ο κόσμος δεν απο-
ρεί να τρώει από τον λόγόν σου,
απάντησε ο Κρασοκανάτας.

— Έχω κάτι οικονομίες εδώ.
Χώς 'Αλσατός σου προσφέρει το
μισό κρέας του πιάτου μου.

— Ω, όχι, ευχαριστώ, δεν θέ-
λω.

— Έχεις μόνον φαίνεται στερε-
τωτικό μετάλλιο;

— Ναι, της Σεβαστοπούλεως.
'Αν δεν έχανα το χέρι μου, θα
έπαιρνα τον σταυρό στα 1870, για
τον σταυρό χρειάζονται και τα
δύο χέρια.

— Έ, λοιπόν, γάρω που σ' ε-
γνώρισα. Κι' εγώ υπερίσχυα, εί-
μαι σαν και σένα, Κι' έφτασε.
Κι' ο 'Αλσατός έδειξε την ρεν-
τακό του που είχε την ταβάνια
με.

Το πρόσωπο του Ζανζότ άστρα-
ψε.

— Το μετάλλιο; Και το λό-
γόν σου; Είχα πειγμένη βαρεία.
— 'Ας πούμε λοιπόν μαζί. Εί-
σαι άδελφός... Θα μοιραστούμε
το κρέας.

— Κι' έπειτα τώρα και το φυλ-
μάκι μου για να μην έχω καμ-
μία αμφιβολία, είπε ο άγνωστος.

— 'Α, σ' είνε πιστεύω, είπε ο
Ζανζότ. Δεν θα πω ποτέ, είπε ο
άγνωστος στρατιωτικό μετάλλιο αν φε-
ρούσαν καλός Γάλλος.

— 'Αλλά ο Κρασοκανάτας δια-
βάσει το φυλλάδιό του κι' έβλεπε
πως αμφιβάλλει. Δεν υπήρχε λοι-
πόν κανένα κατάσκοπο.

Ο 'Αλσατός άρχισε να διηγεί-
ται ποικιλικά καταρράξεις. Κι' έ-
πειτα ο Ζανζότ ήταν παρρησία. Κι'
άρχισε κι' αυτός να διηγείται για
τους περασμένους πολέμους.

— 'Αλλά από αυτόν ποτέ δε θέ-
λω να κινώ από ποτήρι σε ποτήρι οι
δύο περάσαν.

— 'Εν πώ μετά ο Κρασοκανά-
τας άρχισε να λαλιάρει ενώ ο
'Αλσατός διατηρούσε την ψυχραι-
μία του και είχε τα μάτια του
καρφωμένα στον οργανοποιό κι' α-
πό ήθελε να μάθει τα μουσικά
της καρδιάς του. Ο Κρασοκα-
νάτας κεφάλος καθώς ήταν, δεν
απεχλείθη τίποτε.

Ο κύρ. 'Αντώνης παρακολουθού-
σε την κουβέντα τους. Κυρίως

— 'Α, νατί... Περισσότερο από
δύο ώρες γνώριζα τον κύριο
Γεράρδο, ο οποίος μου έμπιστευε
και πολλές φορές τις δουλειές
του... και μου ζητάει και συμβού-
λες.

— 'Από σένα; 'Αστεϊεύεσαι;
— 'Από μένα... Να χθές ακό-
μα, αλλά... σου, σιωπή!

— Μπα! Εσύ ένας τραγικός όρ-
γανοποιός δίνεις συμβουλές σ'
ένα γιατρό; Ψέματα λές, Κρασο-
κανάτα.

— Σού λέω, χθές το πρωί...
Ο 'Αλσατός πρόσθεσε περισσό-
τερο. Μά ο Ζανζότ μ' έλεγε το με-
θύσι του δεν προχώρησε. 'Εννοώ
σε ένα φόβο.

— Σηκώθηκε απότομα, μ' αστηρί-
χθηκε στον τοίχο για να μη πέση.
— Πίνουμε κι' άλλο ένα; τον
ρώτησε ο 'Αλσατός.

— 'Αποχαριστώ, ήταν πολύ.
— Μά τότε δε ζήτησε το πα-
ρασοκάλι. Κρασοκανάτας.

Ο Ζανζότ προσπάθησε να φθά-
ση ως την πόρτα.

— Ζητούσε να αντανύσει καθαρόν
αέρα.

— 'Αλλά μόλις έκανε μερικά βή-
ματα έπεσε κάτω.

— Λίγο νερό, φώναξε.
— 'Αμέσως θα σου το φέρω ο
κύρ. 'Αντώνης, του απάντησε ο
'Αλσατός, ο οποίος έγινε κρυ-
φά στον ταβερνιάρη να δώσει στο
Ζανζότ αντί για νερό ένα ποτήρι
δυσατό κρασί.

Ο Ζανζότ κοιτούσε πως α-
πό το ποτό έφερε ο ταβερνιάρης
ήταν νερό το ήπιε μέσα μιάς όλο.

— 'Ασφα εννοίσει μεγαλύτερη
ζάλη. Θέλησε να σηκωθεί, μ' α-
πείσε ξανά, χτύπησε τη μύτη του
κι' άρχισε να τρέχει πίσω πολύ.

Αυτό φαίνεται σαν να τον ά-
νακούφισε.

— 'Α! ήπια, φαίνεται περισσό-
τερο απ' ό,τι έπρεπε, ψιθύρισε. Κι'
έγινε για να κοιμηθεί.

— 'Α, τώρα είνε που δεν θέ-
μιληση, αναστήθηκε ο 'Αλσατός.
Κύρ. 'Αντώνι έλα να με βοη-
θήσεις να τον πάμε στο δωμάτιό
του.

— Δεν είνε για δωμάτιο σύ-
τος απάντησε ο ταβερνιάρης. Είπε
συμβουλευμένος να μείνει έξω τη νύ-
χτα. 'Ας τον βάλουμε εδώ στο
σκαμνί.

Ο κύρ. 'Αντώνης έβοήθησε
τον 'Αλσατό κι' στήριξαν τον
Ζανζότ σε μία καρέκλα.

— 'Εντά, τώρα πάω να κοι-
μηθώ. 'Εσείς τι θα κάνετε; ρώ-
τησε τον 'Αλσατό.

— 'Εγώ δεν θα κοιμηθώ. 'Ε-
τσι αν σηκωθεί θα τον παραφυ-
λέσω να δώ τι θα κάνει.

Ο Πενώνι, γιατί αυτός ήταν ο
'Αλσατός, περίμενε υπομονητικά
πότε θα ξυπνήσει ο Ζανζότ.

Κατά τα μεσάνυχτα ο Κρασο-
κανάτας κοιμήθηκε λίγο. Δεν ή-
ξερε καλά που βρισκόταν. Ψα-
χόντας έζητησε να φτάσει τη σκά-
λα που πήγαινε για το δωμάτιό
του. Μά έπεσε πάλι και χτύπησε
για δεύτερη φορά τη μύτη του.

Αυτή η δεύτερη αφοσίωσή τον έ-
σωσε από σκληρότερη αποτυχία. Γό-
κεράλι του τώρα ήταν έλαφρότε-
ρο. 'Ανοιξε καλά τα μάτια του.

— Ποι έμια λοιπόν; Είπε νύ-
χτα. Πού είνε το όργανό μου;

— 'Εφερε το χέρι του στο πρόσω-
πό του και αντίληφθηκε ότι ήταν
ματωμένο.

Είμαι στο κύρ. 'Αντώνη,
ψιθύρισε. 'Ε, κύρ. 'Αντώνη, πού
είσαι;

Μετά πολλά κοπώματα να βρη-
θεί το σκαμνί ανέθηκε στο δωμάτιό
του, άναψε ένα κερι, σκούπισε το
πρόσωπό του απ' τα αίματα που
ήθελε πολύ νερό κι' άφου συν-
ήλθε βγήκε έξω.

Ο Πενώνι, πρόφτασε να κρυ-
φτεί κάτω από ένα τραπέζι.

Βγαίνοντας ο Ζανζότ μιά μού-
νη σκέψη είχε στο μυαλό του: τον
Νταγκέρ. Μά δεν ήξερε ότι ο
Πενώνι τον παρακολουθούσε, ο-
ύτε και είχε υποψιασθεί την ταυ-
τότητα του 'Αλσατού.

Βγαίνοντας στην έξοχη προχω-
ρησε κι' έφτασε κοντά στο σπίτι
του Νταγκέρ.

Είχε πιά συνέλθει τελείως και
θυμήθηκε την προηγή έδεδο του
Νταγκέρ.

— 'Ανέμενος ο Νταγκέρ
έγινε από τη νύχτα, ενώ έχω
σταθεί μπροστά στον ασήλο. 'Α-
λλά πάλι από τον φόβο μου, έ-
χω παρανοήσω να δώ αν έβηκε και
πότε θα ξυπρή.

Ο Ζανζότ προχώρησε χωρίς να
έχει πια λόγο πού πάει τον τοί-
χο ακολουθώντας ο Πενώνι.

Ξαφνικά κάποιον άδελφό
άκουσε κάποιον άδελφό. Στάθη-
ρεσε γι' α' άκούση, μ' α' άκούση
ρεσε γι' άντιληφθή τίποτε.

ΣΤΟ ΠΙΝΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

Τα δράματα της ΚΑΡΔΙΑΣ

Μιά σκληρή κοπέλλα

Τόσο όμορφη, τόσο γλυκεία και δροσερή
σαν την 'Αγγέλα, δεν ήταν άλλη στο χωριό.
Είχε μαλλιά χρυσαφένια, μάτια σμαραγδένια
κομψά νεραϊδένια. Όσο όμορφη όμως στο
πρόσωπο, τόσο σκληρή και άπονη ήταν στην
ψυχή. Όλοι την αγαπούσαν, μ' αυτή δεν
αγαπούσε κανένα. Δεν την συγκινούσαν ου-
τε τα γλυκά λόγια, ούτε τα δάκρυα.

Γι' αυτό δεν ένοιωσε καμιά συμπόνια
και για τον θερνάνδο, τον ώραιότερο νέο
του τόπου, όταν έμαθε πως κι' αυτός είχε
πέσει βαρεία άρρωστος από την αγάπη που
του είχε άνοιξει στην καρδιά.

Μιά μέρα η μητέρα του θερνάνδου
πήγε στην 'Αγγέλα άπελπιμένη να την πα-
ρακαλέσει να λυπηθεί τον γιό της.

— Τι να το κάνω; ρώτησε αδιάφορα η 'Α-
γγέλα. Τι φταίω εγώ αν μ' αγαπάει τόσο τρα-
λά; Γιατί ήρθατε σε μένα και δεν πήγαίνατε
καλύτερα στην Παναγία να την παρακαλέ-
σετε να του δώσει λίγο μυαλό;

— Κόρη μου, είπε η δυστυχισμένη μητέ-
ρα. Σε ικετεύω, παρηγορήσε το παιδί μου.
Κάνε το να πεθάνει ευτυχισμένο. Δεν θέλη-
σες να του χάρισης μία ευτυχισμένη ζωή,
δωσε του τουλάχιστον ένα γλυκό θάνατο.

— 'Εστω, είπε η 'Αγγέλα. Θα κάνω ό,τι
μου ζητήσετε. Τι ακριβώς θέλετε από μένα;

— Δεν τολμώ να σε παρακαλέσω νάρθης να
τον ιδεις. Σε ικετεύω όμως, γράψε του δυο
λόγια. Δυο λόγια μονάχα.

Η 'Αγγέλα σκεμήθηκε, πήγε στο γραφείο
της, πήρε χαρτί και πένα και ρώτησε:

— Τι θέλετε να γράψω;

— Γράψε του δυο λόγια παρηγορητικά, κό-
ρη μου. Πές του πως τον λυπάσαι που είνε
άρρωστος και πως παρακαλείς τον θεό να
γίνει γρήγορα καλά.

Η 'Αγγέλα τήγραψε όλα αυτά γρήγορα·
γρήγορα και έδωσε κατόπιν το γραμμάτι
μητέρα του θερνάνδου, η οποία καιλίνοντας
από συγκίνηση, φίλησε τα χέρια της και έ-
φυγε.

Το γραμματάκι της 'Αγγέλας ήταν μιά
νέλπιση ευτυχία για τον θερνάνδο. Τό
διάβασε και το ξαναδιάβασε άμετρητες φο-
ρές και το φίλουσε με πάθος, σαν να φι-
λούσε την ίδια την 'Αγγέλα. 'Ετσι, ό,τι δεν
καταβόρσαν τόσο γιατρό, το καταβόρσε το
θαυματουργό εκείνο χαρτάκι. Από τη χαρά
του ο θερνάνδος έγινε καλά.

Η μητέρα του είχε έλλειψει πως το σημείω-
μα της 'Αγγέλας θα τον έκανε να πεθάνει
παρηγορημένος και τώρα τον έβλεπε ξαπνί-
κα να ανάσταίνει από τη χαρά του. 'Η δυ-
στυχισμένη γυναίκα άρχισε να συλλογιέ-
ται τώρα με πρόπο, τι θα γινόταν ο γιός της
αν ύστερα απ' όλα αυτά η 'Αγγέλα του
φερόταν σκληρά όπως πάντα. Γι' αυτό, όταν
ο θερνάνδος ζήτησε να συναντήσει τη νέα,
του έλεγε:

— 'Οχι, άκόμη, παιδί μου. 'Ισως σε βλάβη
η συγκίνησις.

— Τι λές, μητέρα, απαντούσε εκείνος. Θα
γίνω άκόμη καλύτερα από τη χαρά μου.

Μιά μέρα τέλος ο θερνάνδος συνάντησε
την 'Αγγέλα στο δάσος. Χαμογελώντας α-
ρούμενα, προχώρησε προς το μέρος της...
'Ηταν μιά ωραία άνοιξιατική ήμερα.

Η 'Αγγέλα μόλις άποκρίθηκε καίρετι-
μα του κεφαλιού της στον έγκάρδιο χαιρετί-
σμό του θερνάνδου. 'Εκείνος όμως, νομί-
ζοντας πως η 'Αγγέλα ήταν συγκινημένη
που τον έβλεπε, ύστερα από τόσο καιρό,
την πλησίασε και της είπε:

— 'Αγγέλα... Πόσο είμαι ευτυχισμένος που
σε ξαναβλέπω, αγάπη μου. Το γραμματάκι
σου μου ξαναδωσε ζωή. Σ' ευχαριστώ, αγα-
πη μου. Τώρα πιά είμαι βέβαιος πως μ'
αγαπάς...

— 'Ανέμενος ο Νταγκέρ
έγινε από τη νύχτα, ενώ έχω
σταθεί μπροστά στον ασήλο. 'Α-
λλά πάλι από τον φόβο μου, έ-
χω παρανοήσω να δώ αν έβηκε και
πότε θα ξυπρή.

Ο Ζανζότ προχώρησε χωρίς να
έχει πια λόγο πού πάει τον τοί-
χο ακολουθώντας ο Πενώνι.

Ξαφνικά κάποιον άδελφό
άκουσε κάποιον άδελφό. Στάθη-
ρεσε γι' α' άκούση, μ' α' άκούση
ρεσε γι' άντιληφθή τίποτε.

ΣΤΟ ΠΙΝΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

Α. ΜΠΟΥΤΙΚ

Η ΝΑΖΟΥ

Ναζού ήταν η δεσποινίς 'Αλέκα. Και
ακριβώς... που λένε. Χαριτωμένη δά-
κοντούλα, τόσο δα, στρουμπουλόλα, νο-
στιμούλα και θαυματουργή. Όταν έδγαί-
νε με την κατασρόλα του γαλακτός να
πάρ στον κύρ. Βασίλη εστέναζαν τα μα-
ναδάκια, τα χαλαράκια, κι' όλα τα 'ακία'
της γειτονιάς... παιδάκια, γεροντάκια.

Κουνιόταν. Έρχινε την ματιά εδω, την
έριχνε εκεί, εδω χαμογελούσε, εκεί με-
διόσε, κατέβασε τα μάτια και άφου έ-
βαζε την φωτιά έσπευδε να φύγη άθωο-
τερη και από περαιότερα.

— 'Εστέναζαν εδω:
— Μ' έκαψες!
— 'Εγκυλλίαζαν εκεί.
— Μ' έφάγες.
— Μουρμούριζαν άλλου:
— Πώ, πώ!

Καθ' όσον πολλοί είχαν καθ' από τον
έρωτα και τον καύμο της...δεσποινίς 'Α-
λέκας. Κάθε γειτονιά έχει το βασανό της
και το βασανό της γειτονιάς αυτής ήταν
το 'Αλεκάκι, άνδρας διασταυρώσεως της πο-
νυρίας με το σκέρτος. Είχε καμπύλες
χτυπιές, ματάκια μαύρα, γάμπες στρου-
μπουλές, γυμνές, μ' άσπρα κοντά κα-
τσάκια. Ο 'Αγιος 'Αντώνιος στο πέρα-
σμα του δεν θα μπορούσε να μη στρίψει
την μυστάκα. Και η γειτονιά δεν είχε
πολλούς 'Αγιούς 'Αντωνίους.

Πολλά όθμα των θημάτων ήταν ο γι-
αουρτάς ο Χαραλάμης, που όταν έβλεπε
το 'Αλεκάκι να περνά περτών άπ' α' κροσές
απ' τα χέρια του και οι κόλλες και τα
γιαουρτάκια και τα νερά και όλα τα σύ-
νεργα της τέχνης του τύπου αίσθηματικό,
βαρύν, σιωπηλά, θερμός, αβήκορος, είχε
τραυματισθεί βαρεία και όταν έμπαινε
στο γιαουρτάδικο του κύρ. Βασίλη για το
γάλα, ο Χαραλάμης έβλεπε και καίγο-
ταν.

— 'Αλεκάκι!
— Τ' είνε θρέ;
— Δεν μάς καταδέχεσαι;
— Τι να σε καταδέχτα;
— Γιατί, δηλαδή, τραβάς όλο στον κύρ
Βασίλη; Κι' έμεις έχουμε, δηλαδή, γάλα-
τα και γιαουρτάκια που δεν τάχει κανέ-
νας μ' την Παναγία. Ο κύρ Βασίλης σου
δίνει όβλεν για γάλα και κόλλα για γι-
αούρτη, ναι, μ' το θεό. Έλα σε μένα
να παίρνεις γνησιο πράγμα. Κι' αν δεν
μείνεις ευχαριστημένη να με φύξης και
μη ξαναπαύσεις.

— Δελεστικά ήταν η υπόσχεσις. Και από
την ήμερα εκείνη, όταν το βασανό της
γειτονιάς έμπαινε στο γαλατάδικο, τινα-
ζόταν άπάνω ο Χαραλάμης:

— Καλώς το.
— 'Εχει γάλα;
— Μάννα μου!

— 'Ασε τις σαλαμαρές, καυμένε. Και
το γάλα που μου έδωκες έχτες δεν ή-
ταν καλό. Ούτε και το γιαούρτη!

— Κοροϊδεύεις;
— Ποιάς;
— Μάννα μου!

Σκέρτσα και νάζια και ματιές και χα-
μόγελα και καί γλυκοκωτιμάματα άπε-
ρίγραπτα έκαναν την καρδιά του Χαρα-
λάμη περιόδι όπου ένοιωσε να τραγου-
δούν άπόδους. Ο έρωτας, λένε, έμπνέει
για καλές και για μεγάλες πράξεις. 'Ε-
ξυφώνει. Όμορφαίνει. Δημιουργεί ανώτερα
και ευγενέστερα αισθήματα. Καλυτερεύει
τους ανθρώπους. Και είνε φορές που πάει
την ανθρωπότητα άρρητη στα σύννεφα. Σε
τέτοιον, λοιπόν, ύψος έπήνε η άρετή του
Χαραλάμη, από αυτόν τον έρωτα, ό-
στε έφτασε στο άπιστοστο σημείο να δίνει
της 'Αλέκας γάλα δίχως νερό γιαούρτη
δίχως κόλλα! 'Από εκεί, λοιπόν, μπορείς
να φαντασθείς πόση ευγένειαν και πόσο
πάθος ήταν γεμίστη η ψυχή του γαλατά-
τη.

...Α. κύρ Πρόεδρε!
— Τι συνέβη;
— Θόλωσε το μυαλό μου...
— Γιατί;
— Γιατί, κύρ Πρόεδρε, μαθεύτηκε πως
ότι η δεσποινίς, δηλαδή, άρραβωνιάζεται.
Και καλά δικαίωμα της ν' άρραβωνιάσθ
την αγαπούσα και της έκανα τα π' άγν, δι-
νω, γάλα, τζάμπα που λέει ο λόγος, και
φέτα καθαρή και γιαούρτη πρόβειο, τζάμ-
πα, ναι, μ' την Παναγία, ολότελο σκεδόν,
ήμανε το κορόιδο;

— Κοροϊδός;
— Εξάλλος την έσταμάτησε στον δρόμο
και την ρώτησε αν είνε αλήθεια ότι άρ-
ραβωνιάζεται. Γέλασε εκείνη. Σοβαρεύ-
τηκε εκείνη. Ξαναγέλασε εκείνη. 'Αγρίε-
ψε είνε άς με ήταν κοροϊδόν με γέλια
την γάλα δίχως ύβλεν και 'γιαουρτά δας
δεν έπρόκειτο να... πάρω άποωδότητε, ά-
σκέτως τ' άλλα. Όποτε θολώνει το μάτι
του γαλατά και την άρχειζει στις γρο-
νιές! Νά και τούτη να και την άλλη. Ω-
νές, κακό, στριγγιές, φασαρία, κόμος,
άστυνομία, μέσα ο γαλατάς.

— Δεν ντρέπεσαι; Λέει ο πρόεδρος.
— Θόλωσε το μάτι μου, κ. Πρόεδρε.
— Να δείρεις μία κοπέλλα!
— Την αγαπούσα, κ. Πρόεδρε.

— 'Εφ'α έκδηλυνες την αγάπη σου,
έσυ. Σκεφόν αν έξεόλωνε όλος ο κό-
σμος έτσι τα αισθήματα του.

— Ένα μ'ήνα μέσα ο γαλατάς. Και πρό-
στωμα και ψυχικές όδυνες και άλλες τί-
στορίες. 'Αλλά όλα αυτά δεν είνε τίπο-
τε. Βαρύν, φοβερός, και άπειλητικός τον
περιμένει ο άρραβωνιαστικός να κανονί-
ση τον λογαριασμό. Ούτε φύλλος στον
κόρφο του δυστυχούς Χαραλάμη!

Δ. ΨΑΘΑΣ

...Α. κύρ Πρόεδρε!
— Τι συνέβη;
— Θόλωσε το μυαλό μου...
— Γιατί;
— Γιατί, κύρ Πρόεδρε, μαθεύτηκε πως
ότι η δεσποινίς, δηλαδή, άρραβωνιάζεται.
Και καλά δικαίωμα της ν' άρραβωνιάσθ
την αγαπούσα και της έκανα τα π' άγν, δι-
νω, γάλα, τζάμπα που λέει ο λόγος, και
φέτα καθαρή και γιαούρτη πρόβειο, τζάμ-
πα, ναι, μ' την Παναγία, ολότελο σκεδόν,
ήμανε το κορόιδο;

— Κοροϊδός;
— Εξάλλος την έσταμάτησε στον δρόμο
και την ρώτησε αν είνε αλήθεια ότι άρ-
ραβωνιάζεται. Γέλασε εκείνη. Σοβαρεύ-
τηκε εκείνη. Ξαναγέλασε εκείνη. 'Αγρίε-
ψε είνε άς με ήταν κοροϊδόν με γέλια
την γάλα δίχως ύβλεν και 'γιαουρτά δας
δεν έπρόκειτο να... πάρω άποωδότητε, ά-
σκέτως τ' άλλα. Όποτε θολώνει το μάτι
του γαλατά και την άρχειζει στις γρο-
νιές! Νά και τούτη να και την άλλη. Ω-
νές, κακό, στριγγιές, φασαρία, κόμος,
άστυνομία, μέσα ο γαλατάς.

— Δεν ντρέπεσαι; Λέει ο πρόεδρος.
— Θόλωσε το μάτι μου, κ. Πρόεδρε.
— Να δείρεις μία κοπέλλα!
— Την αγαπούσα, κ. Πρόεδρε.

— 'Εφ'α έκδηλυνες την αγάπη σου,
έσυ. Σκεφόν αν έξεόλωνε όλος ο κό-
σμος έτσι τα αισθήματα του.

— Ένα μ'ήνα μέσα ο γαλατάς. Και πρό-
στωμα και ψυχικές όδυνες και άλλες τί-
στορίες. 'Αλλά όλα αυτά δεν είνε τίπο-
τε. Βαρύν, φοβερός, και άπειλητικός τον
περιμένει ο άρραβωνιαστικός να κανονί-
ση τον λογαριασμό. Ούτε φύλλος στον
κόρφο του δυστυχούς Χαραλάμη!

Δ. ΨΑΘΑΣ

...Α. κύρ Πρόεδρε!
— Τι συνέβη;
— Θόλωσε το μυαλό μου...
— Γιατί;
— Γιατί, κύρ Πρόεδρε, μαθεύτηκε πως
ότι η δεσποινίς, δηλαδή, άρραβωνιάζεται.
Και καλά δικαίωμα της ν' άρραβωνιάσθ
την αγαπούσα και της έκανα τα π' άγν, δι-
νω, γάλα, τζάμπα που λέει ο λόγος, και
φέτα καθαρή και γιαούρτη πρόβειο, τζάμ-
πα, ναι, μ' την Παναγία, ολότελο σκεδόν,
ήμανε το κορόιδο;

— Κοροϊδός;
— Εξάλλος την έσταμάτησε στον δρόμο
και την ρώτησε αν είνε αλήθεια ότι άρ-
ραβωνιάζεται. Γέλασε εκείνη. Σοβαρεύ-
τηκε εκείνη. Ξαναγέλασε εκείνη. 'Αγρίε-
ψε είνε άς με ήταν κοροϊδόν με γέλια
την γάλα δίχως ύβλεν και 'γιαουρτά δας
δεν έπρόκειτο να... πάρω άποωδότητε, ά-
σκέτως τ' άλλα. Όποτε θολώνει το μάτι
του γαλατά και την άρχειζει στις γρο-
νιές! Νά και τούτη να και την άλλη. Ω-
νές, κακό, στριγγιές, φασαρία, κόμος,
άστυνομία, μέσα ο γαλατάς.

— Δεν ντρέπεσαι; Λέει ο πρόεδρος.
— Θόλωσε το μάτι μου, κ. Πρόεδρε.
— Να δείρεις μία κοπέλλα!
— Την αγαπούσα, κ. Πρόεδρε.

— 'Εφ'α έκδηλυνες την αγάπη σου,
έσυ. Σκεφόν αν έξεόλωνε όλος ο κό-
σμος έτσι τα αισθήματα του.

— Ένα μ'ήνα μέσα ο γαλατάς. Και πρό-
στωμα και ψυχικές όδυνες και άλλες τί-
στορίες. 'Αλλά όλα αυτά δεν είνε τίπο-
τε. Βαρύν, φοβερός, και άπειλητικός τον
περιμένει ο άρραβωνιαστικός να κανονί-
ση τον λογαριασμό. Ούτε φύλλος στον
κόρφο του δυστυχούς Χαραλάμη!

Δ. ΨΑΘΑΣ

...Α. κύρ Πρόεδρε!
— Τι συνέβη;
— Θόλωσε το μυαλό μου...
— Γιατί;
— Γιατί, κύρ Πρόεδρε, μαθεύτηκε πως
ότι η δεσποινίς, δηλαδή, άρραβωνιάζεται.
Και καλά δικαίωμα της ν' άρραβωνιάσθ
την αγαπούσα και της έκανα τα π' άγν, δι-
νω, γάλα, τζάμπα που λέει ο λόγος, και
φέτα καθαρή και γιαούρτη πρόβειο, τζάμ-
πα, ναι, μ' την Παναγία, ολότελο σκεδόν,
ήμανε το κορόιδο;

— Κοροϊδός;
— Εξάλλος την έσταμάτησε στον δρόμο
και την ρώτησε αν είνε αλήθεια ότι άρ-
ραβωνιάζεται. Γέλασε εκείνη. Σοβαρεύ-
τηκε εκείνη. Ξαναγέλασε εκείνη. 'Αγρίε-
ψε είνε άς με ήταν κοροϊδόν με γέλια
την γάλα δίχως ύβλεν και 'γιαουρτά δας
δεν έπρόκειτο να... πάρω άποωδότητε, ά-
σκέτως τ' άλλα. Όποτε θολώνει το μάτι
του γαλατά και την άρχειζει στις γρο-
νι

2

ΟΗΣΑΥΡΟΣ

